

Heb ik weer!

“Dât mens! Ze most d’r óge uut d’r kop skame!” Het was een zeer verontwaardigde vader die binnenkwam, zijn duimstok in drift brekend. “Iederiën is so bliêd os de bôôl maar dot skepsel, dot stuk sacherijn, dot sekreet...”

Zulke woorden hadden we nog nooit uit zijn mond gehoord. Doorgaans was hij de rust zelve, het vleesgeworden harmoniemodel, maar nu stuiterde het ene na het andere beeldende scheldwoord over zijn lippen de huiskamer in. Wat had hem zo uit het evenwicht gebracht?

Het was in de vijftiger jaren van de vorige eeuw en alles behalve een Nederlandse zomer, zo één met het gebruikelijke wisselvallige weerbeeld. Nee, het was een warme droge lange zomer. Het had al maanden niet geregend en de vrolijke stemming over eindelijk eens echt mooi zomerweer was langzamerhand omgeslagen in diepe bezorgdheid. Het gewas op het dorre land verpieterde.

De boeren vreesden totaal mislukte oogsten en het maaien van het sprieterig grasland had ook veel te weinig opgeleverd om het vee de volgende winter door te laten komen. Het volkstuintje van vader, andere jaren zijn trots, zag grauwgeel van droogte. De toeristen die andere jaren over het weer plachten te klagen, mopperden nu over kwallenplagen en het schaarse drinkwater.

Er was nood die zomer en Oosterend zou Oosterend, het Jeruzalem van Texel, niet geweest zijn als er geen smekende bedden hemelwaarts zouden zijn gericht. Aan de eettafel werden handen gevouwen en voor het ledikant werd geknield. Eerbiedig baden boeren om hemelwater terwijl ze over het arme land uitkeken of er aan de horizon niet reeds een wolkje, klein als een manshand, verscheen die zou uitmonden in een stortbui. Maar verhooring bleef uit, ook nadat de dominees en de pastoor in speciale diensten de Almachtige lieten weten hoezeer zijn aarde en zijn gelovigen dorstten naar zegen in de vorm van regen.

Het was eind augustus en niets wees op een weersverandering. De schilders in dienst bij mijn vader hadden maanden achtereen het buitenschilderwerk kunnen doen en de achterstand van twee jaar daarin weg kunnen werken. Reden tot dankbaarheid zou je zeggen maar ach, de hete zon trok blaren in het standgroen en bijna elke dag stak tegen de avond een wind op die de stofdroge aarde in de verse verflagen stoof. Dus vouwde ook hij zijn handen...

Maar toen, die eerste maandag van september, bij het ochtendkrieken, werd heel de schepping verrast: een niet-voorspelde depressie dreef duisterdikke wolken over het dorp en eiland. De eerste dikke druppels verdampten in een oogwenk maar al spoedig plensde de regen op de nog warme keien. Al snel gingen de deuren open en vulden de straten zich met oud en jong die zich heerlijk nat lieten regenen. Blij roepend naar elkaar snoven ze de geur op die opsteeg van weg en wei. Eindelijk, eindelijk, eindelijk regen! Het was een gelukkige, kletsnatte vader die deze maandagmorgen naar zijn eerste klus liep, het opmeten en herstellen van een

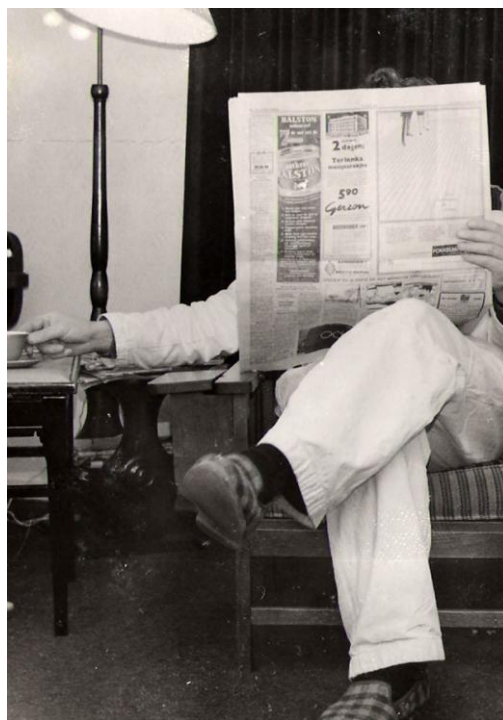
achterdeurruit. De Oosterenders die hij in die regen tegenkwam waren stuk voor stuk uitgelaten. Het was dan ook een vrolijk “volk” die hij bij die deur naar binnen riep. Met de duimstok in de hand verwachtte hij een al even vrolijke huisvrouw die hem zou verwelkomen...

Daar stond ze dan even later aan de andere kant van de drempel, in maandagschort en met een volle wasmand. Ze keek niet naar het blijde gezicht van mijn vader maar naar zijn doorweekte overall, toen langs hem over zijn schouder naar het opgefriste natte buiten achter hem:

“Gadverdegadverdegadver! Heb ik weer. Altóós en altóós as ik de was ân de liên wil hange, regent het! Gadverdegadver....”

De duimstok bleef ongebruikt in zijn hand, die brak hij vijf minuten later thuis: “Dât mens! Ze most d'r óge uut d'r kop skame!”

Aris Bremer – Oosterend 22 juni 2015

Cor Bremer in 1963, werkend op kantoor en na afloop in karakteristieke pose achter de krant, in overall en op pantoffels.